

חיילים שולחים - וחוזרים ארונות

הם הולכים בני תמותה - וחוזרים אגדות

החברים שלך, בעצמם נערים, וכבר מעלים זיכרונות

הכשרונות - לטמיון

ההישגים, אילמים מאחורי זגוגיות

המשוואות המורכבות שבאמת הבנת,

יתומות

התחתנת

ויצאת לעשות קו

אל תדאגי אמרת

כאילו אדם לגורלו אדון

היינו שם, על הכביש החרוך

היו מסביבנו חיילים כמוך

גם להם יש חברים.

החבר שלי אודי

נשאר בקו

לא יחזור לאשתו

לא יעשה נכדים להוריו

הוא הלך לעשות קו

ואנחנו, מה נעשה?

נתאבל ונצטרך להמשיך בלעדיו?

נזכור? פשוט לא נשכח

נקום? ולרגע נתרצה ואז, מה?

נשנה? נתקן? נתוכח?

גם אני ואתה הם אודי

גם לנו יש חברים, יש לנו אחים
 וגם אנחנו נתייצב לעשות קו, את אותו הקו
 אך לא לכולנו יש קרנית שמחכה
 לא בהכרח מסביבנו יתקבצו גדודים לעזרה.
 לא סתם הבטחת כמו שמבטיחים רבים וטובים
 בסוף כן חזרת

כאילו שיש לזה מחיר, כאילו שהוא יכול להיות יקר מדי
 סובבו עולמות, פשוט הסיטו אותם ממסלולם
 וחזרת

לא השארנו אותך שם!
 בוא אודי, אתה בטח עייף
 עשית קו כבר שנתיים בלי הפסקה
 בוא תנוח כאן

אל תדאג, נעלה לקו במקומך, נשמור על שקט
 ואתה - תנוח

יהי זכרך ברוך

חברי היקר אודי,
 אני עדיין לא מבין את גודל העוולה שנעשתה לך.
 אני אשא אותך עמי תמיד
 עכשיו אני יודע שהגורל העיוור קיים
 שהוא אכזר
 בתורי אתמודד אתו כשאתה לצדי

כתבתי לך לפני כ"ס - חבני ילצאל
 ה'קניא ב'ה'ללוייה 16.07.08